

Hanzade Servi

**DEDEM
ŞAKA MI?**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

*Bu kitabın yazımı sırasında,
hiçbir ornitorenk zarar görmemiştir.*

Hıkkıdıçök Çocuk

“Bir adam hamburgerle evlenmiş.”

“Hamburgerle mi evlenmiş?” dedim. “Nikâh şahitleri kimmiş? Ketçapla sarımsaklı mayonez mi? Nikâhı büyük boy patates kızartması mı kıymış?”

“Dünya değişiyor kanka. Bunlar artık normal şeyler. Dayımın geçen seneki macerasını hatırlasana.”

Hatırladım. Çağlar’ın dayısı Sermet abi, geçen yaz ‘çakra mandalı’ satmaya başlamış ve bunun saçmalık olduğu anlaşılana kadar, tüm aileyi hayretler içinde bırakacak kadar çok para kazanmıştı. Sattığı, aslında normal çamaşır mandalıydı. Ama o mandalları, her parmağa takıldığında vücuttaki başka çakraları açtığını iddia ederek satışa sunmuştu. Bu arada çakra, vücudun çeşitli yerlerindeki enerji bir şeyleri demek. Çakralarınız kapalıysa ‘aura’nız yırtılır, ayak parmaklarınız öter ve üçgen prizma şeklinde sivilce çıkartırsınız. Tamam, neden bahsettiğim konusunda hiçbir fikrim yok. Sermet abinin de yoktu. Ama çakralarını

açmak isteyenler mandalları aldı ve kısa süre içinde internet sitesi şöyle yorumlarla doldu:

Kullanmaya başladığımdan beri bacak ağrılarım geçti. Özellikle serçe parmak mandalı çok etkili.

Artık saçlarım dökülmüyor.

İnanmayacaksınız ama, mandalları taktığım gün, kayınçom beş yıldır ödemediği borcunu ödedi.

Hemen kargoya verildi. Güzel paketlenmişti. Çeyizim için aldım.

Öyle ki, Sermet abi bile yorumlardan etkilenip mandalları parmaklarına takmıştı. Evet, dünya değişiyordu. Belki ileride, hamburgerlerle evlenmek isteyenler için özel hamburger nikâh memurları olurdu.

“Affedersin delikanlı! Sen şu şey değil misin?”

Çağlar, arkamızdan yükselen sesi duyduğu gibi koluma yapıştı. Bu, ‘hadi kaçalım’ demekti. İlk günler, öyle yapıyorduk. Yani biri beni tanıdığı gibi arkamıza bakmadan koşmaya başlıyorduk. Ama artık kaçmayı bırakmıştım. Çünkü ben, ‘şu şey’dim. Herkes ‘şu şey’ olduğumu biliyordu. Her tanındığımda kaçmaya devam edersem, bir maraton koşucusuna dönüşmem kaçınılmazdı. Kim bilir, belki de hayat beni bu mesleğe yönlendirmeye çalışıyordu. Öte yandan, böyle iyimser düşüncelerle avunacak hâlde değildim. Tüm ülkenin beni unutmasını sağlayacağını bilsem, dünyadan B12 vitaminini silmek için kurulmuş bir ekibe

katılacak kadar gözüm kararmişti. Elbette ki öyle bir ekip olmadığının da farkındaydım.

Annem tüm bunların, yaşadığımız çağın getirdiği kaçınılmaz sonuçlar olduğunu söylüyordu. Bir gün ben de unutulacaktım elbette. Sadece o zamana kadar, akıl sağlığımı korumam gerekiyordu.

“Kızlarım sana bayılıyor” dedi adam, yanımıza gelecek. “Videonu her gün izliyorlar. Çok gülüyoruz. Eee, bu arada... Çok üzüldük tabii. Yani...”

Sustu. Keşke kendini bu kadar rahatsız hissetmeseydi. Hep böyle oluyordu. Beni tanıyıp yanıma gelenler önce heyecanlanıyor, sonra asıl konuyu hatırlayıp ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Ben de bilemiyordum. İki haftadır, sosyal medya çılgınlığının en karmaşık olayının başrolündeydim.

“Bir fotoğraf çekebilir miyim?” diye sordu adam. “Kızlarıma göstermek için. Seninle tanıştığımı duyunca çok heyecanlanacaklar.”

Omzumu silktim ve adamın telefonunun ekranına zafer işareti yaparak sıırttım.

“Kanka, buna mecbur değilsin” dedi Çağlar, marketten çıkarken.

“Peki ne yapayım?” dedim. “Herkes beni tanıyor. Böylesi, kaçıp durmaktan daha kolay. Dinle, gülümse, ekrana poz ver, yoluna devam et. Ta ki bitene kadar...”

“Ya hiç bitmezse?”

